tidsskrift for digte og kortprosa

Slagtryk

juni 2014

Slagtryk - Tidsskrift for digte og kortprosa

nr. 5 - 2014

Ansvarshavende redaktion
Erik Scherz Andersen, Lasse Skjold Bertelsen, Joachim Lykke Andersen og Eva Obelitz Rode.

Kontakt
sendind@slagtryk.dk

Forfattere
Alexander Bertin, Viggo Bjerring, Liv Nimand Duvå, Paal Maage Elstad, Søren Fauth, Mads Iversen, Mads René Jensen, Rolf Sparre Johansson, Clara Mie Moesgaard Lech, Sofie Kousgaard, Signe Markvard, Carsten Müller Nielsen og Ina Serdarevic.

Udgiver
Kronstork

ISSN
1904-8165

Forside
Jens Paldam

Opsætning
Erik Scherz Andersen

Copyright
Forfattere & Slagtryk

Først publiceret:
http://www.slagtryk.dk/category/14-06/

Paal Maage Elstad

Utflod (vårskisse)

Drømmer hvitt og rosa. Jeg kjenner en som overnattet i et van Gogh-bilde og overlevde. Sannheten kommer om morgenen: sollys gjennom et vindu, eller et tett buskkratt. Om diktet ikke klarer bli så lite at det kan trykkes på et pollen-korn, så er det nesten ikke verdt det. Noe inne i folka du kjenner. Noe som blafrer. Du hører dem på tvers av byen. Vårnatten. Hjernehalvdeler, eller kronblad, som klaskes mot hverandre. Tusen små vingeslag. Utenfor vinduet i smuget på Nordnes fløyter Coitusspurven. Det lille i våren. Pungen spjærer. Ballene strekkes ut på hver sin side av riften. Som lepper. Blodet sildrer. Jeg kaster ikke lenger opp. Putter i en tampong. Tar på treningstøy, og jogger oppover mot kollektivet hans - der Fløybanen går forbi. Så han kan masere riften. Mine mannlige muser er også kvinnelige muser. Nesten alle mine venner er muser. Nesten ingen av musene er mine venner. Koret har opptaksprøver. En stor kjeft. Noen ganger er det nokk å putte inn en finger. Noen ganger sluker den en hel religion. Men på treningssenteret er folk like lettkledde hele året. Jeg tror jeg var singel – jeg løp ihvertfall på tredemølle på det tidspunktet da man egentlig skal høre noen våkne ved siden av seg. Jeg har aldri forstått hvordan det ene øyeblikket blir erstattet av det neste. Jeg er ikke egoist. Jeg trodde bare en stund at din kropp var min kropp. Kunne liksom føle det lette trykket fra to fingre på venstre hånd, idet du fjernet et hår fra ditt høyre skjorteerme. Når Roland Barthes' mor dør, skriver han om Stendhals utrykk «Egotisme». Omsorg ovenfor sitt eget liv. Vårnatten. Jeg skriver om van Gogh, og om morgenen kappes vi om å blø. Mor Vår Mor Vår mor Vår vår Vår morvår Vår vårmor Vår vårvår Mor vårvår. Vi kappes om igjen å sette spor i snøen. Jeg har aldri skrevet et fenomenologisk dikt om hvorvidt blodet er Kropp etter det har forlatt meg.

Mads Iversen

Fakta om Danmark

Ein landar på Danmark. Himmelen er dansk. Dansk betyr flat. Det er langt til Danmark. Det har vore sånn sidan antikken. Humlene er danske. Danmark er langt unna. Ein kjem dit med fly. Danmark er eit land. Det fins ein diskurs om Danmark. Lufta er flat. Ein slepp hundre tusen liter CO2 på Danmark. Danmark er dansk. Danmark er gass og jord. Ein begynnar å trekka pusten. Det som er dansk har eit avgrensa territorium.

Fakta om sola

Ein kan ikkje snakka med sola. Sola er ikkje ein person. Sola er ein gassklump. Sola er mektig. Men sola er ikkje ein person. Sola er til å stola på. Men ein bør gå i riktige klede. Sola er sunn. Ein bør dekka auga og salva huden. Sola er ikkje ein person. Ein kan ikkje snakka med henne. Sola er milliardar av år gammal. Sola skal dø. Ho er farleg. Me kan ikkje stola på henne. Sola vil eksistera.

Søren Fauth

Tre breve

Endelig et nyt brev til Tunøvej 4a. Og hvilket! Sendt til rette vedkommende (=EGO) fra en underafdeling af Coppiarkivet (der som bekendt ligger i Lucca). MEN, og det er spektakulært, en del af arkivet er på mystisk vis havnet i Fårevejle Kirkeby. Den dér virkende præst, Henrik Bach (hvilken fortræffelighed!), opbevarer kasser med kort, breve, fotos etc. anbelangende Fausto Coppi. Der er mestendels tale om rariteter, parerga og paralipomena (fordi: hovedbestand, som sagt, i Lucca), men enkelte umistelige skatte i blandt. Henrik Bach fik i sidste uge nys om min cykelbesættelse (pedal-OCD) da jeg i hans fine menighed gav et par ord om dette og hint. Nuvel: I dag så dette brev, i kopi forstås, fra Fausto til Gino Bartali i min postkasse. Kommer her - tak Bach!:

"Castellania, 15. september 1953

Kære Gino

Jeg ved, at du stadig er knotten på mig over det med 'den hvide dame'. Du synes bedre om sorte damer, men jeg kan nu bedst li' de hvide. Sådan har det altid været. Bedre bliver det selvfølgelig ikke af, at det er mig som er 'Il Campionissimo' og ikke dig. Men hør nu her, Gino: Du er sgu go' nok, og der er en grund til, at jeg rakte dig den flaske vand; ligesom der er en grund til, at jeg så mange gange har ladet dig ligge på hjul. Tænk på at jeg har det bedst 'in solitudine'; socialt samvær er mig en plage, og i længden er selv den hvide dame mig en last. Og netop derfor, kære Gino, æder jeg mig selv hver gang, jeg lader dig tage mit hjul, thi jeg ønsker egentlig at være alene, helt alene. Dette og intet andet. For mig er et cykelløb altid forbundet med jagten på min indre og ydre Ithhöhle. Vejen, ad hvilken jeg går mod og gennem mit eget indre, er brolagt med amfetamin og askese. Du derimod æder røde bøffer og drikker Chianti. Det skal være dig vel undt. Ligesom jeg under dig de sorte damer.

Nå, men jeg fortaber mig i ligegyldigheder. Mit anliggende er et helt andet, nemlig sandheden om det hele eller rettere et yderst kvalificeret bud på noget, der minder om en delmængde af sandheden. Det forholder sig med menneskene i al almindelighed sådan, at de er 'homo homini lupus'. Dette er en kendsgerning. Bare læs lidt Gobineau (l'homme l'animal méchant par excellence)

eller La Rochefoucauld!

Da jeg sidste gang gik helt dybt på Tourmalet, slog det mig, at vi midt i dette inferno af gensidig animositet kan erobre stilheden. Cykelløb er for mig dette konstant tilbagevendende forsøg på at komme hinsides mig selv. Eller sagt på en anden måde: i det punkt, hvor jeg møder mig selv, i mit jegs ubetydelige epicentrum, eliminerer jeg dette jeg. Smerten sender mig hinsides bevidstheden og jager mig tilbage i NU'et. På bjerget stødes jeg ned på bunden af mig selv, og således bund- og grundstødt står jeg ind i NU'et. Det er dér vi skal hen, kære Bartali. Vandflasken, jeg rakte dig, var et sindbillede på menneskets eneste tilbageværende mulighed for at annullere sig selv, tiden og rummet.

Vi er aldrig for alvor hjemme, vi svæver altid på en eller anden måde over virkeligheden. Frygt, håb, uopfyldt længsel og umættelig stræben bærer os stedse ind i fremtiden. Allerede Epikur beskrev den vise mand (ingen hvide eller sorte damer her) som den, der IKKE skuede længsels- og lidelsesfuldt ud i fremtiden eller tilbage til det svundne. I morgen og i går er en illusion, kære Bartali. Det er dét, du må forstå (den hvide dame fatter ikke en skid, jeg har opgivet at forklare hende noget som helst).

Næste gang vi mødes, går jeg på stor klinge, sætter dig fra hjul og går ned på bunden af mig selv. Tag mig det ikke ilde op. Nu ved du hvorfor. Det var bare det.

Din hengivne Fausto"

Henrik Bach har sendt post igen. Han skriver:

"Kære Søren,

var en tur på loftet i går. Du så jo selv, hvor stor vores præstegård er, da du besøgte os i sidste uge. Loftsrummet er tilsvarende stort og uoverskueligt. Jeg havde rent glemt en kasse med Fausto-sager som jeg ved en fejl satte på loftet i et hjørne langt væk fra de andre Coppiarkivalier, der jo ellers, som du ved, står i rummet ved siden af mit arbejdsværelse. Nuvel, pludselig stod jeg ved siden af kassen. Nu har jeg været den igennem. Det viser sig, at Coppi fra midten af 1940'erne frem til sin død i 1960 med jævne mellemrum, dvs. i de perioder, hvor han ikke læste Cesare Pavese, søgte indsigt i tilværelsen hos Hugo von Hofmannsthal, Arthur Schopenhauer, Rainer Maria Rilke og Stefan George. Det kommer som en stor overraskelse for mig, at Fausto læste George, men i mange breve citerer han direkte fra både "Algabal" og "Der siebente Ring" (wtf?). Det

anede jeg virkelig ikke. Han har åbenbart også beskæftiget sig indgående med Rilkes elegier. Jeg sender dig hele stakken, så må du se, om enkelte breve kan bruges og eventuelt egner sig til udgivelse. Brevet til Bartali fra den 13. september 1954 er da formidabelt, synes du ikke?

Guds fred, Henrik."

Henrik har helt ret, brevet fra den 13. september er eminent. Det kommer her (blot så I er advaret: der er flere på lager, fineste sager fra Coppi)

"Lucca, den 13. september 1954

Kære Gino,

jeg er taget til Lucca for at køre bjergene på egnen sønder og sammen. Har været her i næsten tre uger. Den hvide dame efterlod jeg i Rom. Hun fatter ingenting af noget som helst. Ingen forståelse overhovedet for min nøjsomhed, for min askese, for min systematiske spægelse af legemet. Det eneste, hun tænker på, er sex, underholdning og nyt tøj. Det værste er dog, at jeg ikke kan dele litteraturen med hende. Hun er ligeglad med Rilke, George (har læst "Algabal" højt for hende, men hun fattede NIHIL), C. Pavese foragter hun, Schopenhauer vil hun ikke vide af. Jeg har flere gange sagt til hende, at hun burde opsøge dig, Gino, i stedet. I passer perfekt sammen, ja, du ville i hende få dig den bedste elskerinde, men hvad hjælper det – hvilket hun også til bevidstløshed har gjort gældende over for mig – når du kun er til sorte damer.

Lige meget, kære Gino, nu må du leve med, at jeg piner dig med mine tanker. Du har kun godt af det. Se det hele som mit målrettede forsøg på at nedbryde dig mentalt inden vores næste dyst, thi sandheden er jo, at du heller intet forstår af alt dette. I går, da jeg sad på Monte Serra, slog det mig, at Rilke har ret. Jeg ved godt at man ikke kan isolere en af elegierne (og hvad er cykelsporten andet end en lang elegi?) og lade denne ene tale på alle Duino elegiernes vegne. Jeg ved godt, at mennesket ifølge Rilke er dette dobbeltvæsen mellem det jordiske og det guddommelige, og ja, jeg ved godt, at han i elegierne åbner muligheden for, at mennesket kan generobre det tabte lys, skønt vi har fjernet os fra det guddommelige i en sådan grad, at englene ville knuse os, hvis vi kom dem for nær. Selv når vi råber dem an, hører de os ikke. Selvfølgelig har jeg en svaghed for den 8. elegi. Jeg er jo ikke schopenhauerianer for ingenting (magter ikke at

forklare dig om Schopenhauer lige nu, måske en anden gang, du fatter det alligevel ikke).

Problemet er den menneskelige bevidsthed, og spørgsmålet er: hvordan er det overhovedet muligt at leve, når vi står uformående og måbende over for tilværelsens gådefulde elementer? Eller rettere: problemet (= bevidstheden) er, at vi i det hele taget er det værende, der stiller spørgsmålet om vores egen væren (JA, jeg har OGSÅ læst schwarzwaldfilosoffen, og ja, jeg er ligeglad med de 'sorte hæfter', helt og aldeles græsk-katolsk). Bevidstheden (fornuften, forstanden, kald det hvad du vil, kære Bartali, jeg er ligeglad) spalter, sondrer, destillerer, kondenserer, sørger med andre ord bestandigt for, at vi er det væsen, der står overfor, aldrig indenfor. Skønt det beror på en mangelfuldhed, hvis ikke ligefrem sygdom, ved min bevidsthed, så er det en kendsgerning, at jeg er dette værende, der står spørgende ind i eksistensen, i stedet for som koen – og DIG Gino – at stå ind i det åbne. Og så er vi tilbage ved det problem, jeg skitserede for dig for et års tid siden, nemlig bevidsthedens fejlagtige, men uundgåelige, konstante fravær fra NU'et. Bevidstheden sørger ikke bare for, at jeg sondrer mellem dig og mig, dette og hint, men afstedkommer også, at jeg konstant kredser om det kommende (som jeg intet kan vide om) eller rækker bagud ind i det svundne. Deraf den menneskelige ulykke, de talløse bekymringer og navnløse lidelser, kampen, krigen, sorgen, angsten.

Nej, i mit næste liv vil jeg være en ko, eller endnu bedre: en kat eller – hvis det sublime skal nås (og her reducerer jeg totaliteten af udsagn i elegierne) – en myre. Myren lever udelukkende i det åbne. Myren ER verden. Den ER det skød, hvorudaf den er undfanget, aldrig hinsides den rene væren i NU'et. Mennesket derimod, ak ja, er altid på vej, altid dér, aldrig hér, altid overfor, aldrig indenfor. Vi står ind i det lukkede, har mistet det åbne. Af samme grund sætter vi ikke den elskede fri. Mennesket tager, gode Gino, altid objekt. Mennesket er så at sige det transitive væsen par exellence. Vi er dømt til at gennemeksercere eksistensen i den transitive vildfarelse. Spærret inde i den spaltende bevidsthed. Det er synd for menneskene, kære Gino. Selv om du ikke forstår det, så er det derfor, vi er blevet cykelryttere.

I går på Monte Serra lagde jeg mig op på den store klinge og trådte over en strækning på et par kilometer så mange WATT at selv Morten B. Andersen ville have resigneret (W[h]at[t]?), og det ved du godt, hvad betyder, kære Gino. Nuvel: pludselig indfinder denne tilstand af ikke-bevidsthed sig. Jeg er nu ikke længere den verdensberømte Fauto Coppi, Gino Bartalis største rival, nej, jeg ER blot. Det føles som om, smerten for en stund nedsmelter jeg'ets syge epicentrum. Sammensmeltningspunktet, hvor jeg'et ophører sin eksistens og bliver ét med sine omgivelser, er samtidig det øjeblik, hvor jeg i bogstaveligste forstand

distancerer alle andre. Morbidt og perverst. Helt i tråd med det menneskelige. Det var bare det, Gino.

Lån Rilkes Duino elegier på biblioteket næste gang du kommer til Palermo. Læs suiten højt for din sorte dame, selv om I ikke fatter en skid. Det var, som sagt, bare det, kære Gino.

Din Fausto"

Carsten Müller Nielsen

Omverdensproblemet

Frit efter Peter Zinkernagels doktordisputats "Omverdensproblemet" (1957)

Mening betyder man har
forstået en sprog
brug og at man
ved at
en anden
brug af ordene
end den der giver mening
vil føre
ti
l meningsløsh
ed. Der er
nogen der
taler om
at Mellemøsten får alle midler
gennem olien
og endnu ikke har satset på nogen
nævneværdig sekundærproduktion Der er nogen
der tal
er om at Rusland
har stormagt
splaner hvor kontrollen
over gas til Europa
spiller en
central rolle. Der
er næsten
ingen der taler om den mili
tære oprustning
der står for dørene til det
arktiske område
nu isen er væk og nye
oliefelter blotl
ægges. Der er

ingen der
taler om at et intern
ationalt topmøde forurener
mere end de
målbare kuldioxidreduktioner der er
en følge
af de
delegeredes håndtryk. Der
er nogen
der taler
om at klimaændringerne ikke er menneske
skabte og henviser
til de
videnskabsfolk
der endnu taler
varmt for
det
te. Ligesom patientens
lange march
fra dør
til
dør iført morgenkåbe
trækkende drop
stativet efter
sig inden
han med
vold og
magt fin
der overlægen
der med den faderlige
varm
e hånd
på hans
benede skulder bekræfter h
am i
at tobaksrygning
ikke er
særskilt skade
volden
de. Der foreligger en glose
for det at noget er

på øjemål med
træernes rummål. Det
kunne f.eks. være dem derinde langs
kys
ten: ”Okulartaksation”

Verden hænger i himlen
Der er
nogen der taler om
at god airconditi
on er
en æressag for enhver
i Japan
med re
spekt for sig selv
og sit
konsortium. Man
må tænde for centralvarmen
inden dagens
gerning på konto
ret. I
vestlig kultur
har der siden antikken her
sk
et modsætning
mellem de videnskabeli
ge begrebers
uforanderlighed og sanseverden
ens hændelige
hændelser. Euklids lære
sætninger er sande
uafhængigt af
en given
situation det
vil sige
de giver
objektiv er
kendelse fritaget
for hverdagens
dinglende tilfældigheder
Der

er derfor
to forskellige
former for
virke
lighed og
to forskellige
former for spr
og
I modsætning
til dagligsproget
der er
indfil
tret i
en gotisk
knude af
kohærens og te
mporalitet anses
Euklids geometri (start
skuddet til
den objektive
videnskab) at v
ære gyldig
og sand
upåagtet sit
uationen
Tolvårig thailandsk
født tristesse tisser tåbe
ligt tudende
fireogtresårig turist
tæt til tar
måbningen. Tror
på frelse. Der sidder
en djævel dybt
i bjergenes
massiv det
vil sige
bjerge er
kun massive
for mindre
skabning
er som

f.eks. menne
sker. For
store øjne
se
s de dårligt
nok ses
en planet
som f.eks. jo
rden dårligt
nok sådan
er det
bare. Der er
en værre
Satan inde
i bjergene
dybt dybt d
er inde. Så
kravl ikke
derind hvis
du er uf
orberedt på
det værste. Vig
bort fra
de snævre
gange hvor
du så
let kommer
til at
løbe panden
imod på din
flugt enten ind el.
ud el. op el. ned. Hvem ved? El
Diablo ved. Om
nogen. Han
ved alt. Han
kender din
flugt gennem
luften som
et fly
vsk insekt. Hastigheden
er ikke

din egen
Hastigheden er
luftens forbifart. Dens
fald eller
kasten sig
bort fra
din krops
massiv
En insektkrop
el. en
menneskekrop kan
forekomme massiv
for et
mindre væsen li
gesom tiden
kan forekomme
uhyggeligt stor. Men
kun den
der har
erindring kan
huske. Dvs.
kun den
der har
erindring kan
se og
de ting
der ligger
langt udenfor hor
isonten kan ikke
ses. Ikke
længere (dvs. hvis
der var et længere)
Kun små
glimt er
måske endnu
eksisterende. Måske
af ham
dernede i
bjergets bælgmørke
af hans
voldsomme latter. Af

et insekt
at være
er jeg
sådan et
konsortium
af sorte ting
i verden
findes der f.eks.
kaffe og
mørket i
dybets irgange hvor
sølv med
besvær brydes
fri ud over
kaffe kan
også nævnes
katte (der dog siges at være grå i mørke) afrikanere
(der dog forefindes
i et væld
af kulører) intense
kys (der
dog har det med at blive
lyserøde) og
Askepots kvistkammer
hvorfra hun
havde udsigt
til prinsens slot. Der findes både de
forsvundne slotte de
magiske de
glemte de generindrede og
de hjemsøgte. Af
de hjemsøgte
kan både nævnes de romantiske
(i måneskin) de
uhyggelige (ligeledes i måneskin og/el. tordenvejr) de
heroiske (knejser med pludselighed over rytterens
hoved i tusmørket midt i en lysning i skoven og altid i
måneskin, etc.) og dem hvor en
ked prinsesse
sidder hen
gemt i

et tårnvindue øv
erst med
nedhæng
ende hårlokker
og klukker
af klagende
latter og lokker
enhver til
at begive sig ud
i div. gymnast
iske øvelser
der som
oftest koster dyrt
flere tusinde
Pund Sterling f.eks.
og det endda
kun for kagen. Der
er nogen
der taler
om at begrænsning
erne på
brug af
sprøjtegifte kun
stgødning og genmodificerede
produktion
splanter bør
fjernes så
verdens fattige ikke skal lide sult. Der
er nogen
der taler om
at kun en tiendedel
af den opr
indelige næringsværdi i en
rugmark er
tilbage når kornet benyttes
til produktion af
svinekød. Der er næsten
ingen der taler
om at partikelforuren
ingen fra bilernes udstødning
er årsag til

langt flere dødelige udgange
end pas
siv rygning. Når nogen
alligevel taler om d
et bruger de
eufemismen ”for tidlige dødsfald”. Aristoteles
kendte ikke til fugle
nes træk. Årstidsændringerne i
fuglebestanden forklarede
han som fjervæsnernes metamorfose. Dagen er
fyldt med fugle. Selvom virkeligheden eksisterer
uafhængigt af sproget kan
sproget og virkeligheden
ikke adskilles hvis vi
vil sige noget
der er m
eningsfuldt for sprog handler
kun om virke
ligheden. Vi kan ikke
beskrive virkelighed
en uden at gøre brug
af sprog. Ingen
ord e
r defineret i
sig selv. Et ord
har kun anven
delse i relation til
andre ord. Derfor
er f.eks. Euklid
s læresætninger ikke
objektive udsagn men veldefinerede
udsagn dvs. ord
hvis betydning og
indbyrdes relationer er g
rundigt gennemtænk
t
Forskellen mellem de
geometriske læresæt
ninger og alle andre
sætninger bunder ude
lukkende i at Euklids begreber er præcise

rede. Euklid har defineret hvad hans lære
sætninger kan si
ge og hvad de ikke kan si
ge. Derfor er der ikke nogen principiel fo
rskel mellem geometriens
udtryk og alle andre udtryk. Er
kendelse er udelukkende et spørgsm
ål om spr
og
brug. Dvs. erkende
lse er at lære
at præcisere udtryk
i en grad så
der kan skabes
begreb om virkeligheden. Sædvanligvis tavs
som sparkes siden
han sagde sandheden
skriger af
sindigt. Sandheden skal ingen
ingen
sinde
sladre om. Gyl
pen åbentstående og
gråden godt gem
t af vejen
i strubens
sammentrækning
er. Grimt at be
glo. Der er
nogen
der hvisker
hensat i en stemning
at overjordisk
mod om ham der
nede at han af og til når
ingen ser det
rejser sig fra
sin plads i dybet
og vandrer om i
de myretuegange
der filtrer sig

hi
st og pist gennem
bjergets massiv
for at be
sigtige sit rige siges
det. Så fistrer Dj
ævlen omkring
skal man tænke sig
på må og få
i mørket som en anden
herremand el.
lensgreven på sine jorde
og ak og ve den
stakkel der møder
ham på sin vej. Men så gemen
t er det vel
ikke? Nej. Selv Ham dernede
ja selv Han kan lide af
savn. Sollys og blomst
er bl.a. for nu
at komme m
ed eksempel
er
Det kunne f.eks. være tulipanerne Oh
ja! råber han hæst
og med gustent
overlagt hi
dsighed i mælet. Tulipaner! Tulipaner! Og
desuden kan –
nej skal! –
nævnes tidsel
blomsterne de smukke
smukke tidsler og
mælkebøtter ikke mindst
dem ja
De er sol
gule og udfylder
alt det
grønne med et isprængt
mønster der arrigt. Ja aaaarrrrrigt! Er
til! Er

til! Er
til! For dælen da for
dernæst af blive til h
vi
de støv
kugler der splintre
s af vin
den
Men også kro
kus ane
mone og er
antis. Anem
one anemone vil du være min kone? nynner
han hen
revet og fej
er om
kring i en vals
alt alt
for voldsom til
de snævre minegange. Hans
kløer og horn
tør
ner ind i væggene og loftet. Han
roterer om sig selv storsmilende. Skrydende
nærmest som
var han et
æsel ligefrem sko
ggerlatterleende. Rundt og rundt og
rundt som et løbsk
tunnelbor og det
sitrer gen
nem hele jordens
massiv. Bjerget
ryster og hans
stemmer der ud
siger ord på tusinde sprog
skælver og alle
de krumbøjede
minearbejdere holder vejret indestængt
i de af giftigt støv hærgede lung
er og slår

et korsets tegn for
sig og mumler tolv Ave Maria'er. Et
tørt trykket kys
med sodsorte sprukne læber
på det lille halss
mykke. De drømmer
om et liv uden for D
en Ledes rige hvor man kan sige
til en pige
alt det der skal siges
til en pige. Uden at fry
gte ved hvert
skridt at det
bliver ens det sid
ste. Men er
det ikke netop
livet? Jo
det er d
et er
det netop
det er
der
for han danser
Ham dernede danser og da
nser uden ophør
vildt og overlegent på
en måde
så alle hjerter
sættes i brand. En bry
sk og bestialsk selvantændelse
det ikke er
muligt at
være til foruden. Hvis en rigmand vi
kan jo sige
han f.eks. er japaner ell
er sauder eller amerikaner eller
brasiliansk palmeoliepalmeplantageejer i hvert fald
en rig mand
for hvem penge
er noget selve livet
kan købes for besluttede

at bygge Tit
anic helt forfra
igen fra bunden
af
og præcis
lad os sige på hundredeårsdagen
for for
liset lod det stævne
ud på sin jomfru
rejse men ikke
nok med det. Nej isbjerget
havde den rige rigmand også fået gen
dannet naturligvis som det var dengang op
rindeligt og
alle vidste det
lad os sige
det. Ville bliver
spørgsmålet nu ville nogen
indløse billet til
den sejlads? The Devil ler i
sit støvede rige
hvor de fattige
minearbejdere disse
kloakkr
ybende rottefængede
lungesyge eksistens
er måske slet ikke har hørt
om noget Titan
ic. Nej det
er da muligt
de ikke lige
har hørt så meget om det (måske
har nogen af dem set Hollywood
versionen den med Leonardo på syn
kroniseret VHS men det
er en detalje) De
kender ikke
desto mindre svaret
Svaret
kender de for Han
har skreget

det ud af
fulde lunger
i sin valsende
galskab dernede så
voldsomt at stemmen r
ungede gennem jordens
glødende kerne m
ed en livfuld kraft Ja! råbte
han skrupgrin
ende: Folk
ville da naturligvis
indløse billet. Bare
for oplevelsens skyld. De
har købt d
en allerede. Der
er nogen der
taler om
at der bør
laves internationale aftaler
for at imødegå
forurening på Månen
al erfaring taget
i betragtning. Der
er nogen der
taler om
at doping inden
for eliteidræt
er umulig at bekæmpe nu
genmanipulation er et fakt
um. Vi kunne
ikke tale
om den klassiske
fysiks resultater hvis
ikke dagligsproget
var logisk ord
net. Det er fordi
daglige udsagn
som f.eks. Kan gøre/ Kan ikke gøre
har en logik
der ikke kan anvendes
vilkår

ligt at vi har
mulighed for at tale
om f.eks. fysik. Dag
ligsproget er til
så vi kan tale
sam
men om vores verden
og al tale (og erkendelsesteori) der benægter
dagligsprogets logik er nødvendigvis
det
rene vrøvl. De erke
ndelsesteoretiske problemer der
har hjem
søgt den vest
lige kultur siden Platon
bunder i en misforstået
underkendelse af det
sprog vi alle
lærer som rollinger og en
overdreven begejstring
for det selv samme
sprogs potentiale
for videnskabelig præcis
ion
Kvantefysikeren har ikke mulighed

for at forstå
hvad hans
forsøg viser hvis
han tæn
ker i den klassiske fysiks kausalforhold. N
ok er kausalforestillinger
noget grundlægge
nde i vores erkendelse (og sproglige
logik) men som N. Bohrs arbejde viser udtøm
mer kausalbeskrivelserne
ikke vores for
stands muligheder. Bohrs
kvantefysik er
et eksempel
på at sprog

og verden og er
kendelse ikke er forhold
der klart kan ad
skilles fra hinanden. I
kvantefysikken er den
forsker der igangsætter og iagttager og optegner
et laboratorieforsøg
selv aktiv p
art i
forsøgets forløb
og udfald. Dvs. kvan
tefysikken med
al tydelighed
viser at for
estillingen om
en objektiv
videnskab (en objektiv
sprogbrug) ikke er
mulig. Bådflygtninge ser bro
dsøernes bjerge der snart efter
afslører sig som bølget
oppenes syns
bedrag. Han danser
omkring evindeligt dernede d
en Satan ja
det er der
ingen af de indestængte
de hersens jordens
egne børn
med utilstrækkelige glødelamper
foran på
arbejdshjelmen der påtænker
at så
nogen som helst
tvivl om. Hør
bare hvo
r han ter
sig den le
de: Ugybug!
råber han
f.eks. lystigt og

trommer trioler på sit
jordslåede maveskind
Polymyk wyk
la pyk paryk!
kan han
også finde
på at brøle
fuldstændig uden mål
eller med synes det
eller
Pluk… Plik… Plug… Pik! kan han
med ét rable
himmelhøjt
og klangfuldt
og det kul
minerer ofte
når han
benytter bagen som
basun den bestialske bisse (titulerende
stabejs imod alt
der er helligt). Det er
det rene
volapyk
der
gjalder lystigt bob
lende fra bæstets
po
po

Minearbejderne ler
på deres hæst al
vidende facon ved
lyden af den hersens
pludrende ordflom der
alle vegne runger
gennem de labyrintiske
gange nede dybt
fra bjergets indre
tro ikke
andet end det. Tro
aldrig andet

end netop det. At
de ler. Går man
omkring som de
gør det hele liv
et der dybt i jorden dør
om dør med Ham
den pruttende
dansefranz
giver det en glimrende
galgenhumoristisk
fingerspitzengefühl

Heigh ho (Heigh ho)
Heigh ho! (Heigh ho!)
synger de i kor
i kanon og banker
deres t
unge hakker dybt
indtil tunnelvæggen
er klar
gjort til dynamitsprængningen
der måske/ måske ikke
vil
bringe dem
ind til de segm
enter de så
inderligt håber på
gemmer sig lige bag det næste
det næste
det
næste stk. geologisk aflejring. Solsystemet
med
de nu til dags otte
planeter (Plut
o regnes ikke længere for at være en
rigtig planet men en
stor iskold klippe langt langt langt
væk
har man vedtaget) og
de dertil hørende måner
asteroider og kometer blev

dannet efter so
lens tilsynekomst som
selvstændig stjerne
på et ikke
specielt interessant el.
centralt el. essentielt
sted på mælkevejen
for knap 5
milliarder (5.000.000.000) år si
den. Solen er pt. en
midaldrende stjerne
dvs. at den
om knap 5 milliarder (5.000.000.000) år
vil brænde
op
hvilket indebærer at den
på kort tid
vil forøge sin
fylde betydeligt hvorv
ed solsystemets inder
ste planeter vil blive
opslugt og indoptag
et i dens masse der
herefter vil fald
e sammen ind
i sig selv. De
nne implosi
on vil redu
cere den t
il et såka
ldt sort
hu

l

Ordet planet

er græsk og
betyder
vandrende stjerne. De vandrende stjerner
er dannet som følge
af ophobet stof
der var tilovers
ved solens dannelse. På
samme måde
som månerne er
dannet som følge
af stof der
blev til rest
ved planeternes
dannelse. Den tredje
planet fra solen hedder
Terra hvilket er
latin og betyder jord. Terra
er hjemsted
for et uoverskueligt antal biologi
ske organismer. Denne
uoverskuelighed ka
ldes også artsrigdom e
ller biodiversitet. Bio
diversiteten er den mængde
forskellige ti
lsynekomster det organiske
materiale antag
er på et givent tidspunkt
på et givent sted

En så
dan tilsynekomst kaldes en livsform
De levende
organismer
på jorden (Terra) in
dgår ikke kun
i et kompl

ekst system m
ed indbyrdes i
nteragerende str
ukturer kaldet b
iosfæren (der igen kan in
ddeles i f.eks. biot
oper og habitater) men
spiller også ind på
planetens meteoro
logiske systemer sam
t på dens geologiske
systemer. Når
minearbejderne placerer
deres dynami
t og sprænger sig vej
dybere ind i bjerget
er det derfor ikke
(nødvendigvis) kun mater

iale fra planetens dannelse for knap 5 milli
arder (5.000.000.000) år siden
de bevæger sig ind igennem
men også rester efter det organiske liv
der har været

Jordens overflade består
af en skorpe af dr
ivende kontinentalplader. Neden
under er alting flydend
e og tænker
på at sov
e
Je
g drømt
e mig se
lv en drøm i nat
om
de sorte sjæle i
irgange
nes dyb og om Satan
et salpetersvovlende syrekar til gab han har

den bryske skid
emikkel og gumpen gløder gyldent flamme
nde
Og je
g vågnede ko
ldsvedig og hundesyg al
ene i natten
og indså fluks
som jeg slog øjn
ene op lam af frygt
som død
sangst at det sl
et ikke er overstået
at den hersens uimo
dståelige ballade vil blive ved det
gøgemøg! Og jeg
så mig se
lv i dit sted
som prins pop smart top star
frygtende tidens tand og med
ret til
overvældende konsum
Nej! råbte je
g i soveværel
sets øreknas
ende tavshed. Nej! Jeg vil ikke. Du
må skære mig itu og slå
mig ihjel! Jeg vil l
eve og jeg vil d
ø som denne
tingest kastet
for fuglene og ikke
som et
skræmsel med morgen
kåbe og hø i hatten. Je
g ser anemoner
ne. Ser dem
mellem bø
gestammernes
tavse front. De
drejer sig

rundt og rundt
i døgnets vals
ende rytme og
stammerne er
kalkhvide
søjler unde
r himlens
dybe blå
hvor tung r
egn danner
mure højt
i sfærernes
sale. Fan
denivoldsk
vil disse ræd
sler snurre
rundt i vals
ende skrud. En
tonst
ung morgen
stjerne

Viggo Bjerring

Skak

I gider ikke færdiggøre spillet og stiller det derfor ud i regnen. I den følgende tid lægger du vejen forbi brættet en gang om dagen. Du ser, hvordan en kvist og nogle blade lægger sig på det. Du ser, hvordan regnen og solen gør de sorte felter skyggegrå, de hvide lidt mørkere. Træets overflade bliver furet, en hvid bonde blæser omkuld. En morgen har en snegl trukket et slimspor fra h8 til h4, og dagen efter har en agernhat lagt sig på c6. Du fotograferer brættet og tager et træk med hver farve. Du overvejer, om reglerne har ændret sig. En dag sker det, at en sort springer og en hvid løber falder hinanden om halsen, en dag må kongerne falde. Medmindre en hund løber forbi og snupper dem som små, lækre kindkævler.

Fernisering

Kunstværket består udelukkende af mennesker, der ikke kan udtale ordet frottéhåndklæde.

Liv Nimand Duvå

Urostifter

efter talen, kondolationerne, klippede jeg uroer ud af dit ansigt
nu hænger du der og blinker, foran solen i de morgener
det nu er mig der vågner i

lyset bryder gennem et fugtigt spindelvæv i mit åbne vindue
i drømmen var jeg en fremmed, nu vågner jeg og er det stadig

det er mest hænderne, de er blevet så grove
de følger edderkoppens spinkle krop

og overlever edderkopper overhovedet den slags fald
der er alle dyrene at tage hensyn til, der er komælk i kaffen
kryb der kreperer nede på græsplænen og heroppe
den meget friske luft

jeg er blevet så god til at at huske alle tre måltider
men at huske vores eget navn

det at man bør udlufte regelmæssigt, tage rigtige piller til den rigtige tid
drømme tv-seriers navnløse karakterer, ikke isen der smelter fra fjeldene

det er som at skulle balancere hvidt papir mellem hænderne
uden at bøje det, uden at skære sig på kanterne

min fars mørke render under mine egne øjne spiller det drømte
for en engang nyfødt mens edderkoppens tråde
mens de spinder fra øjnenes vipper

Clara Mie Moesgaard Lech

Billeder

Mit navn med mørkeblå kuglepen på den lyserøde inderside af balletskoene: mors blokbogstaver.

Lyden af tandbørsten mod fortænderne, den jernagtige smag af blod under tungen, rødt spyt og Colgate skum i håndvasken.

Det orangegule lys i tunnelerne: små, ubehagelige blink bag øjenlågene helt skarpe som solen i maj, ligge på bagsædet og bide negle, spørge: hvornår er vi hjemme?

At blinke et par gange om morgenen for at genfinde fokus. Værelset der vender tilbage: mørket der trykker mod vinduerne, bogen smidt på gulvet ved siden af natbordet, slået op på en tilfældig side. Dynen, det lyseblå betræk, imellem benene, de skæve knæ og det blege stykke hud imellem navle og trussekant.

Min far stående i solen, hans ryg mod den hvide væg, røgen fra smøgen nærmer sig vinduerne i lejligheden. Det mørkebrune gulvtæppe imellem hans bare fødder, hans navle indadvendt og maven udspilet, det flettede skæg hvilende mod brystkassen. Kan skimte: Fitzgerald læne sig op af Strunge på bogreolen ved siden af, en nellike nejer på hylden. Pludselig: en mand jeg aldrig har kendt.

Solen som en støvet glaskugle, hænger der forenden af landevejen og forsøger at lyse. Horisonten helt tåget, det må være tidligt. Træernes grene skrøbelige som edderkoppeben, vajer i vinden, klar til at brække af.

Det sidste vintermørke lægger sig over gaderne. Han læner sig op af muren, de røde sten mod uldfrakken, siger: det er koldt. Bringer hænderne op til sin røde mund, forsøger at puste dem varme.

Ved Susåen: to ænder i vandkanten og åkanderne, der skubbes mod og fra hinanden helt lydløst, en mærkelig rytme, naturens dans, tænker at vinteren næsten er borte.

Månen og dens blege overflade, hænger der i usynlige tråde, spændt op på himlen. Spørge: hvad er det, der holder dig der?

Mand i fjernsynet, stående i ruinerne af et hus, voice-over: når det hele er overstået, er man stadig ikke et helt menneske. Ham: det mørke hår, en hvid skjorte, helt slidt i kraven og skoene i asken, mig: siddende ved skrivebordet, det lyse hår bag ørerne, fødderne på det opvarmede trægulv.

De albanske bjerge, den absolutte vægtløshed, fødderne i sandet på stranden i Vlorë. Kroppen: en skygge på asfalten på de brede alléer, lyset fra gadelygterne lægger sig over parken. Nøgne ben og blomstrede sommerkjoler: ikke være ældre end man er.

Ikke at tænke for meget på de ting, som giver en lyst til at græde.

Nogle timer efter midnat, viserne synes ikke at rykke sig, når det er sent: en forestilling om, at hvis bare man gemmer sig under dynen, kan monstrene ikke finde en. Betrækket som et skjold.

Duften af mandariner: tænker på forår i Oxford, at træerne i gården mellem kollegierne allerede er sprunget ud, om franskmanden stadig sælger pandekager nær Westgate, at der er en anden, der sover i min køjeseng.

De ru sandkorn mod den bløde hud ved nakken, i håret, i øregangene, et bizart billede af os: dig liggende i sandet, mig knælende ved siden af, hælder sand i fordybningerne ved dine kraveben.

Den der drøm igen: på toppen af et bjerg, en form for udsigtsplads, skyerne hænger i klumper, helt blege og ubehagelige, små kanaler af mørkegrå himmel imellem dem. Hele dalen synes at tilhøre mig, men jeg har intet at bruge den til.

Solens begyndende rejse over himlen. Ligge på trampolinen med rødvinsmund og sløret blik og lyden af de første fugle, en vulkan i udbrud i øregangene.

Steder at fortælle nogen, man elsker dem: på bagrækken i biografen imellem popcornkys og vandet cola. I gyden bag diskoteket, lyden af popkultur og skarpe hæle mod fortovene. I køkkenet, danse til radioen imens vandet koger, dig i den åbne dør med morgenhår og forvirret blik, en smøg imellem læberne: vil du tilbringe mere end bare en nat?

Fotografi af Keaton Henson: ham, liggende på en seng, et ukendt soveværelse – en kvindes? Det mørke lagen i kontrast til de lyse vægge, hans arm hvilende på vindueskarmen, en smøg imellem fingrene. Denimskjorten gledet op, skjuler ikke længere den blege, knoglede hofte. Mørk blæk på albuen, røg i luften foran hans mund.

Hjemme: i legehuset bagerst i haven i Bruxelles, det våde træ mod hudafskrabede knæ. Siddende på de hvide klinker på terrassen i Tirana, rom og cola der opvarmes i solen og skildpadder i det nyslåede græs. Slå vejrmøller i entréen i lejligheden i Riga eller krølle sig sammen i lædersofaen og betragte de tyrkiske bjerge, støvet der lægger sig over Ankara som en tåge. Sidde på Pullens Lane-skiltet og lytte til Approximate Sunlight, se blæsten tage i en orange pose fra Sainsbury's.

Og pludselig her, på værelset: de hvide blondegardiners bevægelse i vinden, det sorthvide verdenskort over bogreolen, digtsamlinger på hylderne. Beskidte kaffekrus og mørkeblå skåle på skrivebordet, gamle koncertbilletter og stiloplæg

på opslagstavlen. Den lyserøde bordlampes lys mod de lyseblå vægge, en mærkelig kombination, pastel og pigesind.

På vej til Karrebæksminde, passerer markerne og fuglene siddende på række på telefonkablerne, som om de venter på noget, regnen og ormene i græsset,

Den knasende lyd af et sneglehus under ens gummisko: overraskelsen som sætter sig i ens fødder, i hele ens krop.

At blive til en fisk: pludselig vågne med gæller og opdage, at havet har overdækket planeten. Alle ville spørge, hvor kommer alt det vand fra?

Mads René Jensen

Tværsnit af en verden

I
Mor jeg kan sanse din verden nu tror jeg:
At sanse kloden uden frygt som en dykkende fugl.

II
Det smukkeste selvmord starter i kroppen:
Lyden af kød på kloden når noget siger stop.

III
I kroppen følte nogen at toget begyndte at bremse
i morges.

IV
Fortæl mig om jeg har ret
når jeg vil danse som en halshugget høne
som det sidste i denne krop.

V
Hvad betyder det når alle de mennesker råber på tv?
Er der nogen som ved det?
Ved de selv hvorfor de råber?

VI
Lad os alle synge:
"midt i menneskemængdens maskerade
falder kroppe ned fra oven og hovedløst
går de i gang med at sparke hul i klodens digte."

VII
Disse strande hvor de danser på hvalens krop
som et forsøg på at komme ind eller ud -
Disse strande vil vi gense alene -
These lone and level sands

er kulissen for menneskets hjemkomst
kroppens endelige ind eller udgang -
Livet vi kun kan besøge.

VIII
Vi indtager verden som en frugt
i luften
skraller, inddeler, og fordøjer
i kroppen -
En undertrykt forventning.

IX
I toget følte nogen at kroppen sagde stop i nat.

X
Mor nu lever jeg i min verden
som en dykkende fugl
og jeg vil dø som den høne
der allerede er død men danser.

XI
Den sang, kan du huske den sang
som vasen nogle smadrede ude på gaden i nat
fordi vasen stod der ude og de var der ude
og de
syntes at vasen ikke skulle stå der ude
længere.

XII
Selv hvis vi kunne se alt ville vi ikke
forstå det
verden, skær mig i stykker!
og skær min verden i stykker når du er
færdig med mig!
sådan. Forstår du mere nu?

XIII
Det må være sådan det skal være?

Ina Serdarevic

The Human Condition

Da jeg kom hjem fra børnefødselsdagen, er jeg blevet fortalt,
var min ene hånd knyttet i en lille næve, helt stram og med
neglene dybt inde i håndfladen. Og sådan gik jeg rundt i en
rum tid, gjorde hvad jeg gjorde, talte, så, akkurat som jeg
plejer, lige indtil jeg fik besked på at åbne hånden. Og da
jeg omsider lod min fem-bladede fingerblomst folde sig ud,
forsigtigt og lidt modvilligt, næsten som om musklerne lod
sig forkrampe af en usynlig modstand, kom en afgnavet pølse
til syne, stumpet og mast ud i min glinsende håndhule,
hvorefter mine forældre, som forældre nu gør, sluttede, at
jeg havde fået stukket pølsen i hånden *sådan dér* og så havde
jeg spist først-fra-den-ene-ende og-så-fra-den-anden-ende
indtil jeg ikke længere kunne bide for den lukkede næve. Jeg
havde gnasket mig vej ind til fingrene og ikke længere,
jeg havde prøvet at liste tungen ind i sprækken, som en
myresluger på jagt efter termitter, jeg havde prøvet at suge
den bløde kødmasse ud, som blev mere blød og mere udtværet,
som en italiener, der suger marven ud af kalvekskankens
marvhule. Det var aldrig faldet mig ind at prøve at nå ind til
indholdet på anden vis. Hvorfor skulle jeg også flytte på pølsen,
når jeg nu havde fået den i hånden *sådan dér* i første omgang?

Alexander Bertin

stadig her
hvor veiene skyter ut
av dette altfor menneskelige

stadig her
hvor alle synker ned i jorden
med barna på skuldrene

til lyden av hover på asfalt
sleper jeg uroen etter meg
som en brudekjole

men når jeg ser på fuglene som flyr i flokk der oppe
er det som om det ikke finnes noe annet
ingen veier
ingen mennesker
ingen jord
bare en himmel av fugler
som vet hvor de skal

å våkne
som en ensom pårørende
fra ulykken som forårsaket universets skapelse

å gjenoppfinne bevegelsene
lime sammen minnene
pirke sårene ferske

hver morgen
hver dag
hver kveld
en kamp for å overleve seg selv

hver morgen
hver dag
hver kveld
en sol som spinner rundt sin akse
som for å nøste opp trådene av menneskenes lengsel

brått våken
svartholke under huden
noe hulegammelt
finner nye former i soverommet

fire tusen millioner år med krig
har resultert i et menneske
i et soverom
som ikke klarer å slutte å skjelve

i natten
en kropp under dyne
presset ned av all den tiden
den bare var en mulighet

i natten
et hode alene
som kryper inn i seg selv
og holder pusten

Rolf Sparre Johansson

Jeg sidder i den ene ende af sofaen

jeg sidder i den ene ende af sofaen
i den anden ende sidder
du det er mærkeligt
vi kender ikke hinanden ved ikke
hvad vi gør jeg elsker dig
det er bare ord men jeg elsker dig jeg
ved ikke hvad der sker
nogle gange kan jeg fornemme
det du er på et kassettebånd jeg har
jeg optager hele tiden over for at få plads til
mere af din sang
jeg kan høre dig synge din stemme er
af grødis jeg har svært ved at høre dig
jeg har svært ved at høre mig selv min stemme er
også af grødis
jeg synger ikke jeg taler hele tiden
jeg havde ikke tænkt mig at skrive noget til dig
nu skriver jeg du åbner døren ind til stuen
men smækker den så i igen efter du har
fjernet håndtaget jeg kan
ikke komme ind hvorfor gør det ondt
jeg forstår ikke noget og så
troede jeg at jeg kunne
men det kunne jeg ikke jeg er en struds
struds er mit navn jeg har ikke lyst til nogen
andre end dig en struds
kan ikke leve i en potteplante jeg kan høre
din lave syngende stemme gennem nøglehullet
du bliver nødt til at
fjerne mig fra potteplanten mit hoved er
til en tehætte
jeg siger meget jeg ikke mener
selvom jeg mener det

jeg kan bare ikke
finde ud af at sige det jeg fornemmer jeg elsker dig
du er dejlig du er varm og blød
jeg stoler på dig du gør mig tryg men
du ved ikke hvordan jeg føler
når jeg har
sagt de ting til dig vi behøver bare
at sidde i sofaen
i stuen og drikke kaffe og snakke
ikke andet ikke andet det er ligemeget
hvilken farve væggen er
det er det jeg har opgivet
jeg forstår godt hvad du mener
min fortid indhenter også mig du er smuk
jeg er glad for urtepotten
hjælp mig lige herhen uden at jeg
beder dig om det dit
hår lugter godt du lugter godt
jeg vil ikke trække mig ud af dig
har du lagt mærke til at jeg bider negle
vil du med ud og klatre i træer
jeg synes jeg er ulækker
belysningen herinde er uhensigtsmæssig
jeg kan godt lide dig alligevel
gør det noget
jeg mener det jo ikke heller ikke
det jeg tænker
hvis du vidste hvad jeg tænker
ville du være bange for mig
der er vist noget jeg burde fortælle dig
du har sat dig i min lænestol
samtidig med jeg hopper i den
imens du er på badeværelset
vil du have mig til at gøre et eller andet
eller er det bare mig
jeg er gået en tur alene ud i den kølige aftenluft
men vi har det godt sammen det meste af tiden
jeg misforstår mig selv og får dig til at
misforstå mig uden at du misforstår mig
fordi jeg alligevel ikke kan sige til dig
hvordan jeg har det min hals bliver

længere og længere
eller misforstår du med vilje
jeg har det ikke sådan
overhovedet det er bare noget
jeg bliver nødt til at gøre for at
komme videre med mig selv
det har ikke noget med
dig at gøre selvom jeg elsker dig jeg
har ikke noget med
dig at gøre jeg er sammen med dig
ellers sveder jeg
du bringer mig æbler
og jeg spiser dem
og spytter kernerne
tilbage i ansigtet på dig
jeg er ikke sikker på
om du har opdaget det
men har jeg ikke
åbnet mig mere op for dig
end du har for mig jeg forsøger bare
at forklare dig
at jeg ikke mener noget ondt med noget

(2002)

Signe Markvard

.
at elske
se hjertets jordfarve
bredes i sin glaskrop
fingre der efterårsudklækkede varmer
ruden vender vrangen ud
i stormen
en hals om ordet
udsigt

.
finder hjem
naboer
et glas vand på en græsplæne
slukke lemmerne
en for en
hunde der gør
der evner
at udfylde en sandkasse
netop denne menneskekrop
presse øret imod
asfalt der gir sig
hænder helt euforisk svage af varme
at omfavne et grantræ
melankoli
den slags stille insisterende lykke

.
om sårets spættede
åndedrag fra kamæleonsolens hånd
mod panden funkler bid driver
i det blik er der hudafskrabninger på muren
kridhvide fabler
et ansigt bare det at det findes
hælder så fredfyldt

.
elskende
pølen af arme
ånde mundehuller spejler
kuldens erosionsvæsen
det blå liggeunderlag
så insisterende og sløvende
så strålende det kan være morgen: lår. sne. ansigt

Sofie Kousgaard

allergi et

er blevet allergisk over for det 21. århundrede. ja, kald mig unge malkekvæg, forheksede råddenskab, kald mig dronning ikke i arbejde, kald mig borte borte tit tit. hedder vækstværker i syg knoglekapital, hedder liderlige A4 ark. gå hjem og skriv dit navn der. så skønt med den her nar i solskin. så dum ikke at tåle solens stråler allertættest. skriv dit navn så det bløder, så det lugter, så det skriger inde i træerne: jeg hedder jordbærnæse i ønskestorm, jeg hedder mappemand iført urealistisk roman, trut trut i dit fede ingenting, kong koreografi!

det kræves af mig at jeg skal være menneske men jeg ved ikke hvordan man gør. hedder stadig stå sit gå dæk, åndssvage hundeliv. her er en hymne til de hjemsøgende, de udødelige: forvandl jer til dyr. du hedder ikke nike logo, denimbøllehat danser som en regnorm, hedder du al den medicin du tager, kalder du dig for det smuldrende rugmel, denne skønne handlingsverden, fortryllende kyllingefedt på kniven, i heroinen, pengesedlen, anusbakterius. hedder du dit nederlag, din meningsløshed, din sorg. jeg kalder dig bare strukturen i den tidligere telefonboks.

det er forårets væsen og jeg hedder pt sløvt lår hvilende på minibarlandsskab, fladskærmsfnug, bollemiddelsbrusbolsje, hænger her på tørresnor med lukkede øjne, din nar. udtrykker mig kun i de enkelte blaf vinden tilbyder mig. du er stadig marsmand, månemenneske, maltrakteret romersk kærlighedsgudine, en bønne. jeg vil være en naturting der afviser spørgsmålet om mening. i morgen er jeg igen dødtræt. jeg hedder min ret til at forestille mig andres erindringer, jeg hedder gud har aldrig rørt kælent ved mit kaktuskøn, jeg hedder babyblød paranoia i en romantisk kærlighedsfilm instrueret af blabla bonghead.

hedder du der er tid nok, den officielle dovenskab. der findes ikke andet skriger skjorter med kæmpemæssige kødædende knaphuller. tid til at udføre for meget arbejde, tid til at glemme at være en drøm, tid til at være en dyb tallerken, krigens væsen, grønsagshønsehoveder i hundegården. at være en dukke inde i. bare den her dukke inde i. ganske ufødt og transportabel. helt væk inde i,

ifører jeg mig min tilbudsspændetrøje. hit me. jeg vil omdøbes til fortjener flere hjerter, mit efternavn ligger derinde og hvæser: kald mig bare mega svanger

med det uendelige. jeg er en komplet kapitalistkattekilling, ae ae. det her er ikke en verden. det her er en verden. nu skal du spille din første hovedrolle. min replik: væn dig til smerten dig mod smerten. naturens vuggevise: målet er ikke at redde nogen, målet er ikke at se overmagten, målet er viljen der hvor ingen kan lugte den. alt er muligt. alt er fuldstændig umuligt. hvem tror du vi er?

nu hedder jeg massagesamfund. jeg vil være regeringsvillig, minister for manipulation, jeg vil købe mig til alt, jeg vil købe dig til alt, så kan du kalde mig totalt uskyldige penetrerende blinde kvinde. jeg blegblide skinkezombie! jeg kæmpe nar! jeg jagte alt! sammen skal vi fortære kloden, springe inde fra. den her masseblackout er inspirerende og pæn. vi trækker staten op af lokummet. samfundet er en død maskine uden sjæl. jeg lille slave! jeg aldrig flyve! ingen kan tåle deres følelser. vi hedder bare plukke øjenbryn, vanvittige virksomheder, dødscelle zombieprofit, sexede spækhuggerhænder, mega VM i fodbold, militante højtider, ka du se hvad jeg mener?

kh stor og skræmmende krop af asfalt og citrusfrugter, døde hyæne, formålsløse hakkebøfshjerne.

allergi to

må jeg godt ha lov at se så dum ud? sådan i alle de her tatoverede farver tørrer jeg ud. jeg tørrer dem bare ud som, når jeg vågner i mit ansigt og tørrer mine øjne for alt den umisforståelige drøm jeg har nedlagt i nattens neutrale timer. så ser jeg sådan her ud. jeg ser sådan her ud, når jeg træder ud på den første betonflise. helt ny som en pigedukke ville le af perlerne. når poterne rammer betonfisserne for første gang ryger jeg en chokoladebar. alle er lige for en chokoladebar.

blodet i de mættede farver drukner under himlen, under mine små fjer pibler det. de uendelige kærtegn der griber om det døde uld skriger som tørstige sirener i mine inderlår. meget står skrevet i røg. må jeg godt ha lov at ha det sådan her? sådan at alle vinde kan smadre mig, sådan at den mindste fugleklat og jeg brækker mig, sådan at det første menneske, der glor og jeg græder. jeg går inde i de kjoler der sjasker mest mod kindbenene. alle knogler kæntrer under min ømme hud. i civil er jeg min egen årsag, den kiste min katalogkrop bærer, den dag jeg er væk vil træer stadig stå. jeg ser på spisesedler og spiser dem nemt, ser på reklamer og slikker dem helt møre i papiret, bedre end bøf drikker jeg af alle bilers benzin, knepper de store fede overskrifter. ingen lyster skal gå til spilde i mig.

går ind og ud af busser, går ind og ud af busser som et sexspøgelse on tour. jeg kan køre rundt og rundt i timer, jeg kan blive ved i dage, jeg kan ikke mærke noget, du kan køre med mig helt derudover de offentlige anlagte grænser, der kan du bare køre med mig, busboy. aer de spændte motormuskler. gulere bliver de aldrig. spinder som en rockbus, syng mig vågen! syng saftigt i kattens navn! jeg ser det sorteste krøllede hår foran mig, jeg ser det for den jungle det er, den jungle jeg bor i, krusedullede som de kvindekræfter jeg ka suge ud af din mund. endelig er der drifter, man ikke ved af. livmoderskvulpene vugger mig, vugger mig roligt i det blævrende stormvejr.

den der kneppeteknik, den der kneppetaktik, de der svanevinger og alt det der rør mig, blir jeg svanger med. det var begyndt at blive en lille smule pragtfuldt omkring navlen, der bulede. den brudelængsel der voksede sig på størrelse med en fuldendt musling, det gale hvide der hvor hjerterne flettes trættest sammen i de sekunder hjertet er ærbødigt og holder mest af andre. men hvad vil du mig så? at ville mig er en forbrugsferie, du kan ta på, når du har råd til at betale min sweet sweet sugardaddy fucking on ecstacy like an angel i sørgestjernen. det er ham med solbrillerne hos psykologen og de blødeste patter. bare put dig i dem, bare

put dig i dem og mærk hvordan de ka favne dig moderligt og glødende, som en lille brændeovn af kærlighed. ham ka du stole på.

syng også for de gnidningsløse møder, for de skilte børn, for de tunge ølkasser. det lille væsen du ser er min uudtømmelige skikkelse jeg tegner op hver morgen. alt er jo svært nok at forstå som ildfluer. jeg tegner mig hver morgen omkring spejlet. de svulmende hofteskåle jeg skal bruge, det fladbrystede udtryk jeg vil have, de måneøjne og kattepoter jeg har behov for at gå på gaden om dagen. den krusede pels du skal slikke. hesteskindet og margueritterne. den måde menneskene hænger fast i hinanden på. alt sammen tegnes om morgenen, når jeg har drukket to kopper galskab. så dum ser jeg ud.

må jeg godt ha lov at se sådan ud? alle de diamanter under huden, de emblemer jeg har i panden. som skadens rede skinner min krop mega uprovokeret i verden, går min krop ind og ud, ind og ud som en svingdør er jeg indrettet. intet må blive for længe. det er bedst at være rund og langsom, det er bedst at flest menneske kommer og går i min krop. dens skellet er samlet som ikeamøbler, ikke meget værd. her er min manual: sut min terrorfrugt, tør min røv ned til kineserne og kæl for mig som dronning ikke i arbejde, kald mig pligtpik og giv mig dit sidste cumshot i julegave.

Indholdsfortegnelse

Forside af Jens Paldam

Paal Maage Elstad	Utflod (vårskisse)	s. 3
Mads Iversen	Fakta om Danmark	s. 4
	Fakta om sola	s. 5
Søren Fauth	Tre breve	s. 6
Carsten Müller Nielsen	Omverdensproblemet	s. 11
Viggo Bjerring	Skak	s. 35
	Fernisering	s. 36
Liv Nimand Duvå	Urostifter	s. 37
Clara Mie Moesgaard Lech	Billeder	s. 39
Mads René Jensen	Tværsnit af en verden	s. 43
Ina Serdarevic	The Human Condition	s. 45
Alexander Bertin	Fire digte	s. 46
Rolf Sparre Johansson	Jeg sidder i den ene ende af sofaen	s. 50
Signe Markvard	Fire digte	s. 53
Sofie Kousgaard	allergi	s. 57